

МИКОЛА ПАВЛУШКОВ /Біографічна записка/

Народився в місті Тулі в Московії 1904-го року у родині вчи-ько Миколи був росіянином,мати - українка.Б домі Павлушкових говорилося російською мовою. П'ять років навчання школи 2-ої за системою навчання в РСФСР/ Микола закінчив у Тулі,де до 18-го року життя.У 1921-му році,коли його батько вика священника,Павлушков залишає родинний дім і виїжджає 7 до Києва. Восени 1922 року він вступає до Шевченківської школи, в якій навчається до весни 1923-го року. Закінчивши Шевченківську школу,Павлушков вступив до Ветеринарного Інституту. Одночасно він працював в Академії Наук в комісії громадських течій, під керівництвом Маяковського. Підставові знання про Україну і палку до неї любов Павлушков одержав від матері. Ще вдома,під впливом матері-починається формування його національного світогляду.

Політичним його вихованням керували академік Єфремов і проф. Дурдуківський - його родичі, Б ДОМІ ЯКИХ ВІН ПЕРЕБУНАВ У ЧАС ЙОГО З КИЄВІ.

Мрією Павлушкова було віддатись дослідям історії школи на Україні. Незадовго перед арештом і ув'язненням він виконав наукову роботу про заслання Куліша. За пропозицією Чехівського зробив декілька перекладів із церковних книг і потім написав цікаву дослідницьку працю про дійсність Євангелія.

1929-го року Павлушкова заарештовано за участь в ор-ганізації СУМ. Вироком на харківському процесі був засланий в Сибір. Із заслання Микола Павлушков не повернувся.

На шляху до створення СУМ

Провід Київської Спілки середньошкільної молоді складався насамперед із учнів І Української гімназії ім. Тараса Шевченка.

Українські гімназії почали створюватися в Києві з літа 1917 року на противагу більшості російськомовних, вчителі яких чинили спротив введенню української мови та українських предметів. Гімназія ім. Шевченка, директором якої став визначний український педагог, професор Володимир Дурдуківський, відіграла важливу роль у вихованні покоління національно свідомої молоді. Педагогічний склад Школи творили талановиті вчителі-педагоги, було впроваджено передову методику, що ґрунтувалася на засадах самостійності, активності та творчості учнів.

Великою турботою для директора та вчителів було збереження молоді, а особливо випускників, від негативного впливу збільшовичених, русифікованих вищих шкіл та комсомолу. Вирішено було згуртувати колишніх учнів у товаристві при школі.

У травні 1923 року, за порадою Володимира Дурдуківського, група випускників створила об'єднання під назвою "Товариство Єдності і Згоди". Товариство об'єднало близько 60 осіб. Сходина ТЄЗу відбувалися щомісяця у

приміщенні школи. Опікуном Товариства став директор; до Управи, що складалася із 5 осіб, належав Микола Павлушков, один з найактивніших членів ТЄЗу.

Товариство насамперед носило характер дискусійного клубу — кожен мав нагоду подискутувати про події, що відбувалися навколо, обговорити літературні, історичні та політичні питання. Працювали драматичний, літературний та історико-філософський гуртки. В історичному гуртку не раз проходили гарячі дискусії на політичні теми — частина учасників була марксистських поглядів. Влаштувались також літературні вечори та екскурсії пам'ятними місцями України.

ТЄЗ повністю змогло проіснувати лише рік. У червні 1924 року стало відомо, що діяльність ТЄЗу привернула до себе увагу з боку владних структур. На сходах розширеного бюро організації було констатовано той факт, що становище ТЄЗу стає небезпечним, адже воно не зареєстроване в державних органах, а тому фактично є нелегальним.

Генеральні збори припинили існування ТЄЗ, в той же час обравши тимчасове бюро в складі трьох осіб для підтримання зв'язків між колишніми членами. Тезівці продовжували збиратися 1-2 рази на рік, востаннє — в лютому 1927 року під час святкування десятирічного ювілею Шевченківської гімназії. Цю зустріч, на яку з'їхалося багато колишніх випускників з різних міст України, використав, між іншим, Микола Павлушков для поширення СУМ.

Боротьба за душу української молоді — потреба створення підпільної організації молоді

Досвід із Товариством Єдності і Згоди показав, що в умовах більшовицького панування не могло вестися й мови про існування легальної української патріотичної організації. Також стала зрозумілою недоцільність творення організації виключно на базі однієї школи, яка б об'єднувала людей, незалежно від їх політичних поглядів.

А потреба протистояння комуністичному впливові, зміцнення солідарності націоналістично настроєної молоді, піднесення її духу — ставала все нагальнішою.

Українська історія в радянських школах подавалася у неймовірно перекрученому і спотвореному вигляді. Визвольні змагання 1917-20 років трактувалися не як національна боротьба між російськими більшовиками та українцями, а як "громадянська" війна бідних українців проти "буржуазних націоналістів", які прагнули продати Україну її ворогам. Всіляко дискредитувалася ідея самостійності держави, червона ж Москва славилася як єдиний рятівник народу. Більшовиків (серед яких було лише 5% українців) називали визволителями, хоч "визволителі" уже з перших днів свого панування запровадили жорстокий терор, звірячі вбивства, масові пограбування, русифікацію. Усіх, хто боровся за незалежність України, було оголошено зрадниками народу і запроданцями на службі західних імперіалістів. Провідника визвольної боротьби Симона Петлюру змальовувалося в найчорнішому забарвленні.

З метою безпосереднього впливу на молодь та поширення серед неї комуністичних ідей у 1919 році було створено Всесоюзну Ленінську Комуністичну Спілку Молоді (ВЛКСМ). Перші кроки комсомолу ознаменувалися боротьбою за "Владу Рад" у війні 1917-20 років, потім — допомога партії у грабуванні селян під час продрозверстки, руйнування церков, організація комун та колгоспів, розкуркулення... Комсомольців виховували в атмосфері ненависті до "класових ворогів", войовничого атеїзму та загальної підозрливості; у їх середовищі панувала зневага до національних традицій, доноси. Комсомол був кузницею, де гартували слухняних виконавців протилюдської політики партії. З кожним роком ряди комсомольців поповнювалися, адже членство у ньому давало чималі привілеї — без рекомендації комсомолу не можна було вступити до вищої школи чи зробити професійну кар'єру.

З огляду на все вищесказане стає зрозумілим, що перед українськими патріотами постало нелегке завдання — створення нелегальної організації, що виступила б на боротьбу з облудними ідеалами комсомолу за душу української молоді.

Розвиток СУМ в Україні

Виникнення ідеї СУМ

Задум створення СУМ виник у ході розмов Миколи Павлушкова зі своїм шкільним учителем Володимиром Дурдуківським та професором Сергієм Єфремовим, в домі якого вони із сестрою Наталею виховувались після смерті батька.

Початок діяльності СУМ

Перша зустріч молодих патріотів, членів майбутньої підпільної організації, відбулася у кінці травня 1925 року. Ними стали: Борис Матушевський, шкільний товариш Павлушкова, Діодор Бобир, Григорій Слободяник, Петро Нечитайло, Данило Кохот, Юрко Виноградов та інші.

Під час цієї зустрічі було вирішено ряд засадничих та організаційних питань:

1. СУМ стане розгалуженою підпільною організацією, яка об'єднуватиме усіх молодих патріотів, що визнають ідею самостійності України та готові боротися за цю справу. Ця боротьба має завершитися національною революцією проти комуністичного панування в Україні.

2. З метою строгої конспірації створювати СУМ за системою "п'ятірок". За цією системою, кожен сумівець, що входить до першої п'ятірки, має організувати групу з п'яти нових членів, які б не знали нікого поза своїм колом.

3. Навіть у своїх п'ятірках справжні імена сумівців має знати лише керівник, всі інші мусять працювати під псевдами.

4. Залучати до роботи лише тих молодих людей, що мають тверді політичні переконання та здатні до самостійної роботи в тяжких та небезпечних умовах підпілля.

5. Провідником організації стає Микола Павлушков; перша п'ятірка тимчасово виконує функції Центрального Бюро.

Кожен з перших сумівців незабаром згуртував навколо себе довірене коло, і так постали нові підпільні осередки, даючи початок ростові СУМ.

www.CYM.org